

11. 1. 2011

ID: 70013

Náležitosti dovolání

Dovolání, které neobsahuje údaj o tom, v jakém rozsahu nebo z jakých důvodů se rozhodnutí odvolacího soudu napadá, je vadným podáním, které může dovolatel doplnit o chybějící náležitosti jen do uplynutí dovolací lhůty (§ 241b odst. 3 věta první o. s. ř.). Jejím marným uplynutím se původně odstranitelné vady dovolání stávají neodstranitelnými

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 21 Cdo 2426/2009, ze dne 10.8.2010)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce S., a.s. se sídlem v J. n. N., zastoupeného JUDr. T. P., advokátem se sídlem v P., proti žalované M. K., zastoupené JUDr. J. B., advokátem se sídlem v J.n.N., vedené u Okresního soudu v Jablonci nad Nisou pod sp. zn. 7 C 7/2007, o dovolání žalované proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem pobočka v Liberci ze dne 13. ledna 2009 č.j. 36 Co 175/2008-159, tak, že dovolání žalované proti výroku rozsudku krajského soudu, jímž byl potvrzen rozsudek Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 23. ledna 2008 č.j. 7 C 7/2007-121, se zamítá.

V dalším se dovolání žalované odmítá.

Z odůvodnění:

Žalobce se domáhal, aby mu žalovaná zaplatila částku 4.478.655,50 Kč. Žalobu odůvodnil zejména tím, že žalovaná pracovala u žalobce na základě pracovní smlouvy ze dne 1.4.1993 jako „finanční referent“, a že v rámci své pracovní činnosti měla na starosti vedení pokladny. Na základě „Dohody o hmotné odpovědnosti - individuální“ ze dne 30.9.2002 převzala hmotnou odpovědnost za svěřené hodnoty, „a to peníze, karty, šeky, ostatní ceniny“. „Inventarizací ze srpna 2006, která byla ukončena inventarizačním zápisem ze dne 7.8.2006“, byl zjištěn schodek ve výši 4.553.655,50 Kč. Protože se žalovaná předtím snažila vystavením fingovaných pokladních výdajových dokladů zakrýt jí zaviněné manko a následně byla obžalována pro trestný čin zpronevěry, požadoval žalobce rozdíl mezi „skutečným schodkem předmětné pokladny ve výši 4.553.65,50 Kč a částkou 75.000,- Kč, která je žalobcem připojena k adheznímu řízení“, „když tato částka odpovídá výši způsobené škody, k jejímuž způsobení se žalovaná před orgány činnými v trestním řízení výslovně doznala“

Okresní soud v Jablonci nad Nisou rozsudkem ze dne 23.1.2008 č.j. 7 C 7/2007-121 uložil žalované zaplatit žalobci 4.478.655,50 Kč a rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci na nákladech řízení 339.138,- Kč k rukám advokáta JUDr. Tomáše Prokopce. Dospěl k závěru, že žalovaná je plně odpovědná za vzniklý schodek, neboť „nejméně část hotovosti úmyslně zpronevěřila, a vytvářela fingované účetní doklady“, a bylo by „v rozporu s dobrými mravy požadovat náhradu schodku i na Z. K., přestože měla uzavřenu také individuální DHO“, neboť - podle zjištění soudu prvního stupně - tato „o vzniku schodku a postupném odcizování hotovosti žalovanou ničeho nevěděla“. Z provedených důkazů zejména dovedl, že sama žalovaná se doznala k odcizení částky 75.000,- Kč, a přiznala také, že již dříve zjistila schodek v pokladně kolem 2.000.000,- Kč, „který nikde nehlásila, myslela si, že se věc nějak vyřeší“. Dále bylo zjištěno, že schodek ve výši 4.553.655,50 Kč se žalovaná snažila zamaskovat falešnými doklady a naopak nikdy se nesnažila zaměstnavateli nahlásit, že by existovaly nějaké závady, které by ohrožovaly ochranu svěřeného majetku, ačkoliv o tom byla v „DHO“ poučena. Soud prvního stupně zároveň nezjistil žádné porušení povinností ze strany žalobce.

Místnost pokladny byla kódována, přičemž „kód měla přidělený žalovaná, Z. K. a Ing. N., která se však o tom dozvěděla až v průběhu trestního řízení“. Žádná další osoba nemohla využít náhradních klíčů od trezoru uložených ve schránce na sekretariátu žalobce, neboť – jak soud prvního stupně dále zjistil – „zde byly uloženy dva totožné klíče pouze od horního zámku trezoru, takže v tzv. bombě byly uloženy dva totožné klíče pouze od spodního zámku trezoru“ a trezor tak byl vlastně „zamykán pouze na jeden zámek, což nikdy nebylo zaměstnavateli nahlášeno“, nikdy ani nedošlo k porušení pečeti na tzv. bombě. Soud prvního stupně vyloučil i „možnost odcizení peněz např. brigádnicemi, které pracovaly u žalobce pouze řádově několik dnů“, jestliže podle jeho názoru „ke schodku v konečné výši docházelo postupně“ a brigádnice přístup k penězům neměly, neboť trezor byl uzamčen.

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozsudkem ze dne 13.1.2009 č.j. 36 Co 175/2008-159 změnil rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé tak, že žalobu do částky 1.119.664,- Kč zamítl, ve zbývající částce 3.358.991,50 Kč jej potvrdil, a rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci „na nákladech řízení před Okresním soudem“ částku 169.569,- Kč a na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 76.880,- Kč, vše k rukám advokáta JUDr. Tomáše Prokopce. Odvolací soud se ztotožnil se skutkovými závěry soudu prvního stupně a považuje za správný jeho závěr, že „by bylo v rozporu s dobrými mravy požadovat náhradu schodku“ i po druhé zaměstnankyni Z. K., „respektive z důvodu existence další dohody o hmotné odpovědnosti na témže pracovišti snížit rozsah odpovědnosti žalované za vzniklý schodek“. Odvolací soud dovodil, že ze samotné dikce ustanovení § 176 odst. 1 zák. práce nevyplývá povinnost zaměstnavatele uzavřít dohodu o společné hmotné odpovědnosti v případě, že na jednom pracovišti pracuje více zaměstnanců, kteří uzavřeli dohodu o hmotné odpovědnosti“ a neuznal námitku žalované, že „by měla odpovídat jen za schodek na hodnotách, které individuálně převzala k vyúčtování, což se v jejím případě nikdy nestalo“, když navíc „sama žalovaná podrobně (jako obviněná v trestním řízení) popsala, jak se na vzniku manka podílela“. Za nedůvodnou považuje odvolací soud i její námitku, že „žalobce neprokázal, že jí byly předány hodnoty, na nichž vznikl schodek, neboť žalobce nemá povinnost prokazovat, že žalovaná zavinila schodek“. Naopak to byla podle názoru odvolacího soudu žalovaná, která neunesla důkazní břemeno, neboť bylo zjištěno, že jednoznačně svým jednáním „porušila povinnost zaměstnance řádně hospodařit s prostředky, které jí byly žalobcem svěřeny, majetek žalobce neochraňovala před ztrátou, naopak, nejenže sama ve svůj prospěch nejméně částku 75.000,- Kč zcizila, ale i po dobu více jak 2 let neoznámila existenci schodku, o němž se dozvěděla, a tento schodek dlouhodobě skrývala fingovanými doklady“. Žalovaná byla výslovně „poučena o své povinnosti upozornit neprodleně svého nadřízeného na veškeré závady, které by jí neumožňovaly řádný výkon její funkce spojené s hmotnou odpovědností, a to písemně“, „žádné závady, které by jí znemožňovaly správný výkon její funkce, nenahlásila“, a „nebylo zjištěno ani porušení povinností ze strany zaměstnavatele vztahující se k zabezpečení místnosti pokladny“. Oproti soudu prvního stupně však odvolací soud dospěl k závěru, že žalobce porušil svou prevenční povinnost předcházet škodám danou ustanovením § 170 odst. 2 zák. práce, neboť – jak bylo zjištěno z výsledků dokazování – „v pokladně žalované byla prováděna inventura pouze 1 ročně a to vždy ke konci roku, namátkové inventury či kontroly stavu hotovosti nikdy nebyly prováděny“, což přispělo k tomu, že „schodek podle inventury ze dne 7.8.2006 byl zjištěn ve výši 4.553.655,50 Kč“. Z tohoto důvodu snížil odvolací soud rozsah náhrady škody o jednu čtvrtinu.

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podala žalovaná dovolání v němž namítá, že s ní a s „další pracovníci pokladny byly uzavřeny pouze dohody o individuální hmotné odpovědnosti bez doložky o společné hmotné odpovědnosti“. Za těchto okolností měl odvolací soud vycházet z toho, že „byli-li zaměstnanci, kteří mají uzavřeny individuální dohody o hmotné odpovědnosti bez sjednané doložky o společné hmotné odpovědnosti zařazeni na pracoviště s jinými takto odpovědnými zaměstnanci, neodpovídají za schodek vzniklý na společném pracovišti ve výši podílů vypočtených podle § 182 ZPr, ale odpovídají za vzniklý schodek pouze, je-li jim prokázáno, že převzali svěřené hotovosti, ceniny či

zboží a na těchto individuálně převzatých hodnotách jim vznikl schodek“. Ačkoli uzavření doložky o společné hmotné odpovědnosti není povinností zaměstnavatele, „zvláštní okolnosti případu, na které odkazuje odvolací soud, nemohou nahradit zákonnou podmínku vzniku společné hmotné odpovědnosti nebo povinnost zaměstnavatele prokázat, že schodek vznikl na individuálně převzatých hodnotách“. Kromě toho odvolací soud chybně nehodnotil jí namítané závady jako „nezajištění podmínek k uplatnění hmotné odpovědnosti“, z toho důvodu, že o nich „nemohla vědět a byly zjištěny až v průběhu trestního řízení“. Navrhla proto, aby dovolací soud napadené rozhodnutí odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce uvedl, že sjednání dohody o individuální hmotné odpovědnost na pracovišti s více zaměstnanci není zákonem vyloučeno. Žalovaná „se k odcizení části vzniklého manka, k vědomosti o manku a fingování účetních dokladů přiznala, přičemž současně uvedla, že Z. K. nemohla s penězi manipulovat bez kontroly samotné žalované“. Proto je podle názoru žalobce zřejmé, že za schodek je odpovědná pouze žalovaná.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a občanského soudního řádu) věc projednal podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád [ve znění do 30. 6. 2009 (dále jen „o.s.ř.“)], neboť dovoláním je napaden rozsudek odvolacího soudu, který byl vydán před 1. 7. 2009 (srov. Čl. II bod 12 zákona č. [7/2009](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., ve znění pozdějších předpisů a další související zákony]. Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníky řízení) v zákonné lhůtě (§ 240 odst. 1 o.s.ř.) se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Žalovaná napadá dovoláním rozsudek odvolacího soudu, kterým byl rozsudek soudu prvního stupně o věci samé zčásti změněn (tak, že žaloba do částky 1.119.664,- Kč se zamítá) a zčásti („ve výroku, jímž byla žalované uložena povinnost zaplatit žalobkyni 3.358.991,50 Kč“) potvrzen. Protože napadeným rozsudkem odvolacího soudu tak došlo k tzv. rozštěpení uplatněných nároků, je třeba přípustnost dovolání proti jednotlivým částem výroku rozsudku odvolacího soudu posuzovat samostatně.

Podle § 240 odst. 1 věty první o.s.ř. účastník může podat dovolání do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu u soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

Z obecného závěru, že k dovolání jsou legitimováni účastníci řízení, nelze dovozovat, že by dovolání mohl podat kterýkoliv z nich. Z povahy dovolání jakožto opravného prostředku plyne, že dovolání může podat jen ten účastník, kterému nebylo rozhodnutím odvolacího soudu vyhověno, popř. kterému byla tímto rozhodnutím způsobena jiná určitá újma na jeho právech. Rozhodujícím přitom je výrok rozhodnutí odvolacího soudu, protože existenci případné újmy lze posuzovat jen z procesního hlediska. Při tomto posuzování také nelze brát v úvahu subjektivní přesvědčení účastníka řízení, ale jen objektivní skutečnost, že rozhodnutím soudu mu byla způsobena určitá, třeba i ne příliš významná újma, kterou lze odstranit zrušením napadeného rozhodnutí. Oprávnění podat dovolání tedy svědčí jen tomu účastníku, v jehož neprospěch vyznívá poměření nejpříznivějšího výsledku, který odvolací soud pro účastníka mohl založit svým rozhodnutím, a výsledku, který svým rozhodnutím skutečně založil, je-li zároveň způsobená újma odstranitelná tím, že dovolací soud napadené rozhodnutí zruší (srov. například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 1997, sp. zn. 2 Cdon 1363/96, uveřejněné pod č. 28 v časopise Soudní judikatura, roč. 1998).

Žalovaná napadá rozsudek odvolacího soudu „ve všech jeho výrocích“, tedy i ve výroku, kterým byl rozsudek soudu prvního stupně změněn tak, že žaloba se do částky 1.119.664,- Kč zamítá. Rozsudkem odvolacího soudu v této části však nemohla být žalované způsobena újma na jejích právech, neboť jejím požadavkům bylo v tomto směru (rozsahu) vyhověno. Z tohoto pohledu tedy žalovaná nemůže mít - objektivně vzato - žádný skutečný zájem, aby rozhodnutí odvolacího soudu bylo zrušeno. K podání dovolání proti uvedené části rozsudku odvolacího soudu tedy není žalovaná

oprávněna (subjektivně legitimována), a proto Nejvyšší soud ČR její dovolání v tomto rozsahu podle ustanovení § 243b odst. 5 věty první a § 218 písm. b) o.s.ř. odmítl.

Dovolání žalované proti výrokům rozsudku odvolacího soudu o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů, které mají z pohledu formy rozhodnutí povahu usnesení (srov. § 167 odst. 1), není rovněž přípustné (srov. § 237 až § 239 o.s.ř.), a to bez ohledu na to, zda jde o měnící či potvrzující rozhodnutí o nákladech řízení nebo o náhradu nákladů odvolacího řízení (srov. usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 31. 1. 2002, sp. zn. 29 Odo 874/2001, uveřejněné pod č. 4 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 2003). Nejvyšší soud České republiky proto i v této části dovolání žalované - aniž by se jím v tomto směru mohl dále zabývat - podle ustanovení § 243b odst. 5 věty první a § 218 písm. c) o.s.ř. odmítl.

Dovolání žalované proti výroku rozsudku odvolacího soudu, kterým byl rozsudek soudu prvního stupně zčásti (ve výroku, jímž byla žalované uložena povinnost zaplatit žalobkyni 3.358.991,50 Kč) potvrzen, je přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř., neboť otázka, jaký vliv na odpovědnost zaměstnance za škodu vzniklou na svěřených hodnotách (schodek) má okolnost, že na pracovišti jsou zařazeni zaměstnanci, kteří mají uzavřeny „individuální“ dohody o hmotné odpovědnosti, nebyla dosud v judikatuře odvolacího soudu řešena. Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o.s.ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o.s.ř.), Nejvyšší soud ČR dospěl k závěru, že dovolání žalované v tomto směru není opodstatněné.

Projednávanou věc je třeba i v současné době posuzovat - vzhledem k tomu, že předmětem řízení je náhrada škody způsobené schodkem na svěřených hodnotách, který byl zjištěn inventurou dne 7.8.2006 (srov. § 364 odst. 2 zákona č. [262/2006](#) Sb., zákoník práce) - podle zákona č. [65/1965](#) Sb., zákoníku práce, ve znění v té době účinném - dále jen zák. práce.

Podle ustanovení § 176 odst. 1 věty první zák. práce převzal-li na základě dohody o hmotné odpovědnosti zaměstnanec odpovědnost za svěřené hotovosti, ceniny, zboží, zásoby materiálu nebo jiné hodnoty, které je povinen vyúčtovat, odpovídá za vzniklý schodek. Podle ustanovení § 176 odst. 3 zák. práce se zaměstnanec zproští odpovědnosti zcela, popřípadě zčásti, jestliže prokáže, že schodek vznikl zcela nebo zčásti bez jeho zavinění.

Odpovědnost zaměstnance podle ustanovení § 176 odst. 1 zák. práce za schodek na svěřených hodnotách, které je povinen vyúčtovat, patří ke zvláštnímu druhu pracovněprávní odpovědnosti za škodu. Odpovědnost za tuto škodu vzniká, prokáže-li zaměstnavatel, že uzavřel se zaměstnancem platnou dohodu o hmotné odpovědnosti, a že na hotovosti, ceninách, zboží, zásobách materiálu nebo jiných hodnotách (dále jen „hodnotách“), které zaměstnanci svěřil k vyúčtování, vznikl schodek. U tohoto druhu odpovědnosti zaměstnavatel není povinen zavinění zaměstnance prokazovat (srov. § 172 odst. 3 zák. práce). Zavinění zaměstnance na vzniku škody se předpokládá, takže zaměstnanec se odpovědnosti za schodek na svěřených hodnotách zproští zcela, popř. částečně, jen jestliže prokáže, že schodek vznikl zcela nebo zčásti bez jeho zavinění (§ 176 odst. 3 zák. práce).

V posuzované věci bylo soudy zjištěno, že žalovaná pracovala u žalobce na základě pracovní smlouvy ze dne 1.9.1992 jako „finanční referent“. Dne 30.9.2002 žalovaná se žalobcem uzavřela „dohodu o hmotné odpovědnosti - individuální“, na základě níž převzala odpovědnost za „peníze, karty, šeky, ostatní ceniny“. Dne 7.8.2006 byl v pokladně, jejíž vedení měla v rámci své činnosti na starosti, zjištěn schodek ve výši 4.553.655,50 Kč. Společně se žalovanou pracovala v pokladně na základě pracovní smlouvy ze dne 1.4.1993 jako „asistent“ na poloviční úvazek Z. K., která rovněž převzala „dohodou o hmotné odpovědnosti - individuální“ ze dne 30.9.2002 odpovědnost za „peníze, karty, šeky, ostatní ceniny“.

Za tohoto skutkového stavu bylo pro posouzení věci podstatné, jaký význam pro odpovědnost žalované podle ustanovení § 176 zák. práce může mít skutečnost, že na pracovišti, na kterém byl zjištěn schodek, pracovaly zaměstnankyně, které sice měly uzavřenu dohodu o hmotné odpovědnosti, avšak bez doložky o společné hmotné odpovědnosti.

Uzavření platné dohody o hmotné odpovědnosti za schodek na svěřených hodnotách je základním předpokladem odpovědnosti zaměstnance za zjištěný schodek. Náležitostí dohody o hmotné odpovědnosti požadovanou zákonem je především její písemná forma; nedostatek této formy má za následek neplatnost dohody o hmotné odpovědnosti (srov. § 176 odst. 2 zák. práce). Dohoda o hmotné odpovědnosti musí obsahovat závazek zaměstnance převzít odpovědnost za hodnoty, které mu zaměstnavatel svěří a které je zaměstnanec povinen vyúčtovat (§ 176 odst. 1 zák. práce). Podmínkou platnosti dohody o hmotné odpovědnosti naproti tomu není uvedení funkce a pracoviště zaměstnance, se kterými je jeho hmotná odpovědnost spojena, ani vymezení hodnot, za které zaměstnanec převzal hmotnou odpovědnost.

Dohodou o hmotné odpovědnosti přejímá zaměstnanec odpovědnost za schodek na kterémkoliv pracovišti, v kterékoliv funkci spojené s touto odpovědností kam bude kdykoliv později převeden, zařazen nebo přeložen (§ 177 odst. 1 věta první zák. práce). Odpovědnost za schodek na svěřených hodnotách na základě dohody o hmotné odpovědnosti nese zaměstnanec při každé změně pracovního poměru s sebou; tato odpovědnost trvá zásadně od uzavření takovéto dohody až do skončení pracovního poměru (pokud nedojde k odstoupení od dohody - srov. § 177 odst. 2 zák. práce). Zaměstnanec odpovídá za schodek v kterékoliv funkci spojené s hmotnou odpovědností na kterémkoli pracovišti zásadně podle původní dohody o hmotné odpovědnosti. Uvedení druhu práce, popř. funkce, kterou má zaměstnanec vykonávat, je nutné jen proto, aby následně nevznikaly pochybnosti, kdy jde u zaměstnance o převedení na jinou práci anebo o přeložení, a v kterých případech má právo od dohody o hmotné odpovědnosti odstoupit. Podle původní dohody totiž nebude za schodek odpovídat tehdy, když od ní odstoupí, a to nejpozději v době, kdy je realizována změna pracovního poměru (převedení na jinou práci, přeložení, zařazení na jiné pracoviště). Z hlediska platnosti dohody o hmotné odpovědnosti proto není významné, jakou funkci a na jakém pracovišti zaměstnanec zastává v době jejího uzavření a zda jsou tyto okolnosti v dohodě o hmotné odpovědnosti uvedeny.

Dovolatelka dovozuje, že uzavření doložky o společné hmotné odpovědnosti sice není povinností zaměstnavatele, ale „je nepochybně nezbytným právním předpokladem vzniku společné hmotné odpovědnosti“. Je jistě mimo pochybnost, že v dohodách o hmotné odpovědnosti může být se zaměstnanci současně ujednáno, že budou-li pracovat na pracovišti s více zaměstnanci, kteří uzavřeli dohodu o hmotné odpovědnosti, odpovídají s nimi za schodek společně (společná hmotná odpovědnost) (srov. § 176 odst. 1 věta druhá zák. práce). Je však třeba mít na zřeteli, že, když nebyla dohodnuta společná hmotná odpovědnost více zaměstnanců, nečiní to jejich individuální dohody o hmotné odpovědnosti neplatnými; každý ze zaměstnanců odpovídá za schodek na hodnotách, které byl povinen vyúčtovat (srov. Sborník IV, Nejvyšší soud o občanském soudním řízení, Praha 1986, str. 949). Uvedené, jinak řečeno, znamená, že rozsah náhrady škody jednotlivých zaměstnanců s individuálními dohodami o hmotné odpovědnosti za schodek zjištěný na společném pracovišti nelze stanovit podle zásad obsažených v ustanovení § 182 zák. práce (tedy v podstatě podle poměru jejich hrubých výdělků a v závislosti na zastávané funkci), ale že je třeba vycházet z ustanovení § 181 zák. práce, podle něhož zaměstnanec, který odpovídá za schodek, je povinen nahradit schodek v plné výši.

Plnou výší náhrady individuálně hmotně odpovědných zaměstnanců je třeba rozumět náhradu s přihlédnutím k rozsahu odpovědnosti jednotlivých zaměstnanců. Budou-li platit důvody případného zproštění ve smyslu ustanovení § 176 odst. 3 zák. práce pro všechny individuálně odpovědné zaměstnance společně, budou odpovídat rovným dílem i co do výše náhrady. Jestliže se však

zaměstnanec zproští zcela nebo zčásti své odpovědnosti proto, že schodek zcela nebo zčásti nezavinil s ohledem na počínání spoluzaměstnance, zvýší se v rozsahu zproštění prvního zaměstnance povinnost k náhradě škody druhého zaměstnance (o takový případ by mohlo jít - vzhledem k závěrům odvolacího soudu - patrně také v posuzované věci, protože žalobci lze stěžít vytykat jako nemravné případné uplatnění nároku proti všem zaměstnancům, s nimiž uzavřel dohodu o hmotné odpovědnosti).

Přisvědčit nelze ani názoru, který dovolatelka zastává ohledně způsobu převzetí hodnot svěřených k vyúčtování. Je nepochybné, že zaměstnanec může odpovídat za schodek jen na těch hodnotách, které mu zaměstnavatel svěřil a které tedy zaměstnanec převzal. Proces „převzetí“ svěřených hodnot však není nijak formalizován, zejména není stanoveno, že působí-li na pracovišti zaměstnanci s individuální hmotnou odpovědností, že je třeba „individualizovat“ hodnoty s nimiž bude každý přicházet do styku. Předmětem dohody o hmotné odpovědnosti bez ohledu na to, zda jde o hmotnou odpovědnost společnou nebo individuální, je - jak z ustanovení § 176 zák. práce vyplývá - závazek zaměstnance, že přebírá odpovědnost za hodnoty, které mu zaměstnavatel svěřil a které je zaměstnanec povinen vyúčtovat. Postačí proto, aby hodnoty, kterých se dohoda týká, byly v ní uvedeny obecně, tak, jak tomu bylo kupř. v posuzované věci „peníze, karty, šeky, ostatní ceniny“ (k jinému závěru ostatně nedospívá ani žalovaná zmiňované usnesení Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 16 Co 86/99, jak je z odůvodnění tohoto rozhodnutí patrné). K vlastnímu převzetí těchto hodnot potom dochází v průběhu účinnosti dohody o hmotné odpovědnosti přijímáním a vydáváním peněz, karet, šeků, ostatních cenin podle běžných pravidel pokladní práce.

Z uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu je z hlediska uplatněného dovolacího důvodu správný. Protože nebylo zjištěno (a ani dovolatelkou tvrzeno), že by rozsudek odvolacího soudu byl postížen vadou uvedenou v ustanovení § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o.s.ř. nebo jinou vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud ČR dovolání žalované podle ustanovení § 243b odst. 2 části věty před středníkem o.s.ř. zamítl.

Dovolatelka rovněž namítá, že považuje za nesprávný závěr odvolacího soudu také v tom, že „další mnou namítané závady“ soud nehodnotil jako nezajištění podmínek k uplatnění hmotné odpovědnosti. Z uvedeného důvodu však nebylo možné rozsudek odvolacího soudu přezkoumat.

K uplatnění dovolacího důvodu ve smyslu ustanovení § 241a odst.1 o.s.ř. nepostačuje, jestliže dovolatel v dovolání pouze označí některý z dovolacích důvodů uvedených v ustanovení § 241a odst. 2 a 3 o.s.ř. V dovolání je uvedeno, z jakých důvodů se rozhodnutí odvolacího soudu napadá, jen tehdy, jestliže dovolatel popíše (konkretizuje) okolnosti, z nichž usuzuje, že určitý dovolací důvod je dán, tedy - řečeno jinak - jestliže vylíčí okolnosti, v nichž spatřuje nesprávnost rozhodnutí odvolacího soudu a které tak naplňují alespoň některý z dovolacích důvodů taxativně uvedených v ustanovení § 241a odst.2 a 3 o.s.ř. Chybí-li v dovolání vylíčení okolností, v nichž dovolatel spatřuje naplnění dovolacího důvodu, není v takovém případě (vzhledem k vázanosti dovolacího soudu uplatněným dovolacím důvodem) vymezen obsah přezkumné činnosti dovolacího soudu po stránce kvalitativní a napadené rozhodnutí odvolacího soudu tak není možné z hlediska jeho správnosti přezkoumat (srov. § 242 odst. 3 větu první o.s.ř.).

Dovolání, které neobsahuje údaj o tom, v jakém rozsahu nebo z jakých důvodů se rozhodnutí odvolacího soudu napadá, je vadným podáním, které může dovolatel doplnit o chybějící náležitosti jen do uplynutí dovolací lhůty (§ 241b odst. 3 věta první o. s. ř.). Jejím marným uplynutím se původně odstranitelné vady dovolání stávají neodstranitelnými. Soud k případnému opožděnému doplnění dovolání o tuto náležitost nemůže přihlídnout. Protože v dovolacím řízení, v němž nebyl vymezen obsah přezkumné činnosti dovolacího soudu po stránce kvalitativní, nelze pokračovat, musí být dovolání, které neobsahuje dovolací důvod a které o tuto náležitost nebylo do uplynutí lhůty uvedené v ustanovení § 241b odst.3 o.s.ř. doplněno, podle ustanovení § 243c odst.1 a § 43 odst.2 o.s.ř.

odmítnuto (srov. též právní názor vyjádřený v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18.6.2003 sp. zn. 29 Odo 108/2002, které bylo uveřejněno pod č. 21 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 2004).

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vylučovací žaloba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení, insolvence](#)
- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výše výživného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výživné \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)